

Δύο χρόνια μετά το τρομοκρατικό χτύπημα στο Ισραήλ, ο Ομερ Σεμ Τοβ και ο Ταλ Σοχάμ, δύο όμηροι που απελευθερώθηκαν, μιλούν στην «Κ» για την αιχμαλωσία τους και την επόμενη μέρα.

Ο ΟΜΕΡ ΣΕΜ ΤΟΒ απήχθη από τη [Χαμάς](#) στο μουσικό φεστιβάλ Nona στις 7 Οκτωβρίου 2023 και κρατήθηκε αιχμάλωτος στη [Γάζα](#) επί 505 ημέρες. Αυτό θα βρει κανείς αν αναζητήσει το όνομά του στο Ιντερνετ. Αλλά ο ίδιος δεν αισθάνεται έτσι. «Είμαι ένας νέος που πήγε σε ένα ειρηνικό φεστιβάλ και γύρισε ώριμος, κουρασμένος και σοφός», λέει με πικρία. Αν και δεν έχει πολύ κουράγιο να μιλήσει, θέλει να τον ακούσουν και οι Έλληνες, όπως ομολογεί. Κι ενώ πλησιάζει η επέτειος δύο χρόνων από το [τρομοκρατικό](#) χτύπημα, οι ζοφερές μνήμες από εκείνη τη μέρα ξυπνούν.

«Οι ημέρες της ομηρίας ήταν εφιάλτης. Όμως, από μικρό παιδί με δίδαξαν ειρήνη. Και αυτό είναι το μόνο που θέλουμε. Εύχομαι πραγματικά να μπορούσαμε να ζήσουμε μαζί με Αραβες, με [Παλαιστίνιους](#). Και ζούμε μαζί με Αραβες σήμερα στο [Ισραήλ](#). Και νομίζω ότι έχουμε μια καταπληκτική σύνδεση. Αλλά, δυστυχώς, υπάρχουν οργανώσεις, τρομοκρατικές οργανώσεις, που το αποτρέπουν. Εύχομαι απλώς να μπορούσαμε να φτάσουμε σε αυτό το επίπεδο, μιας αμοιβαίας λύσης», λέει στην «Κ» ο Ομερ, 22 χρόνων σήμερα, από το σπίτι του στο Ισραήλ.

«ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑΝ ΤΑΦΟ»

«Επί 505 μέρες σε αιχμαλωσία. Οι μισές πάνω από το έδαφος και οι μισές υπόγεια. Δηλαδή, μέσα σε έναν τάφο. Νομίζω ότι αυτό που μου έδωσε τη μεγαλύτερη δύναμη είναι το γεγονός ότι μπόρεσα να επανενωθώ με την οικογένειά μου. Και τώρα το πιο σημαντικό είναι να επιστρέψουν και οι υπόλοιποι όμηροι στις οικογένειές τους», λέει σε ένα zoom ο **Ταλ Σοχάμ**, 39 χρόνων, από το χωριό στο οποίο κατοικεί πλέον, έξω από το Τελ Αβίβ, όπου επέστρεψε μετά την απελευθέρωσή του. Ο Ταλ Σοχάμ απήχθη από τη Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου από το κιμπούτς Μπεερί.

Στις 22 Φεβρουαρίου 2025 οι δύο όμηροι, οι οποίοι γνωρίστηκαν μόλις πέντε μέρες πριν απελευθερωθούν, παραδόθηκαν στο πλαίσιο της πρώτης φάσης μιας συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός. Μήνες μετά, παλεύουν να χτίσουν τη ζωή τους ξανά και να επιστρέψουν σε μια κανονικότητα.

Ηταν έξι και μισή το πρωί όταν ο πεθερός του Ταλ ξύπνησε εκείνον και όλη την οικογένεια, στο Κιμπούτς Μπεερί, μια μικροσκοπική κοινότητα μόλις πέντε χιλιόμετρα από τη Λωρίδα της Γάζας, όπου είχαν πάει για να γιορτάσουν τη Σιμχάτ Τορά, εβραϊκή γιορτή που σηματοδοτεί το τέλος του ετήσιου κύκλου ανάγνωσης της Τορά και την άμεση αρχή ενός νέου κύκλου. Ηταν ιδιαίτερα ανήσυχος και κατάλαβαν πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Αφού οι τρομοκράτες τούς πολιορκήσαν αρκετή ώρα, ο Ταλ κατάλαβε πως έπρεπε να παραδοθούν αλλιώς θα τους σκοτώναν.

Απήγαγαν εκείνον μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο τους παιδιά. Όταν τους μετέφεραν σε ένα αμάξι, είδε δεκάδες τρομοκράτες της Χαμάς να γελούν, να βγάζουν φωτογραφίες. Στον δρόμο είδε νεκρούς και σκέφτηκε πως είχε έρθει το τέλος. Ωστόσο, το αμάξι τούς μετέφερε στη Γάζα. «Εκεί με έβαλαν επάνω σε μια μοτοσικλέτα και με γυρνούσαν γύρω να με δουν όλοι – ήμουν ένα έπαθλο. Στη συνέχεια με έβαλαν σε ένα δωμάτιο, σε απομόνωση, με τις χειροπέδες στα χέρια. Εμεινα εκεί 34 μέρες. Τότε δεν μιλούσα αραβικά, αλλά μετά σιγά σιγά έμαθα», λέει, για να περιγράψει τις πρώτες μέρες της αιχμαλωσίας του. «Δεν ήξερα τι είχε απογίνει η οικογένειά μου, το φαγητό άρχισε να γίνεται πολύ λίγο, σε λίγες μέρες τα μέλη της Χαμάς που ήταν εκεί άνοιξαν το ραδιόφωνο και τότε κατάλαβα τι είχε συμβεί, τη φρίκη εκείνης της μέρας», διηγείται.

Χάσαμε κάθε αξιοπρέπεια, αλλά το μόνο που θέλαμε είναι να μείνουμε ζωντανοί.

«Η ψυχολογία μου άρχισε να επιδεινώνεται όλο και περισσότερο, επειδή ήμουν μόνος χωρίς κανέναν να μιλήσω και επειδή δεν ήξερα τι απέγινε η οικογένειά μου. Ενιωθα πως τρελαινόμουν. Έκανα και ψυχαναγκαστικές σκέψεις», περιγράφει. Επειτα τον μετέφεραν σε ένα διαμέρισμα, όπου έπρεπε να μείνει μέρες ξαπλωμένος. Μετά έφεραν δύο ακόμη όμηρους. Εκείνοι απήχθησαν από το φεστιβάλ. «Τότε κατάλαβα πως είχαν γίνει και χειρότερα πράγματα, εκείνους τους είχαν ξυλοκοπήσει άγρια, παραλίγο να πεθάνουν από την πείνα. Μαζί φτιάξαμε μια μικρή κοινότητα για να αντέξουμε. Μας καλούσαν έξω έναν έναν και μας έδερναν, μας βασάνιζαν. Τρώγαμε μια πίτα ψωμί κάθε 24 ώρες, πεινούσαμε, το σώμα μας πονούσε. Κάναμε ακόμη και μασάζ στα μέλη της Χαμάς που μας φρουρούσαν, προκειμένου να μας δώσουν κάτι ακόμη να φάμε. Χάσαμε κάθε αξιοπρέπεια, αλλά το μόνο που θέλαμε είναι να μείνουμε ζωντανοί. Παράλληλα, κάθε τόσο μας έλεγαν πως ένας από εμάς πρέπει να πεθάνει και πρέπει να επιλέξουμε ποιος θα είναι. Μετά ξαναερχόντουσαν και μας έλεγαν “δεν θα σας σκοτώσουμε”, και έφευγαν».

Την 50ή ημέρα ένας από τους τρομοκράτες, που τον φρουρούσε στην αρχή, συμφώνησε να του φέρει μια επιστολή από τη σύζυγό του. Εκεί έμαθε ότι επρόκειτο να αφεθούν ελεύθεροι, αλλά και πως ο πεθερός του δολοφονήθηκε στις 7 Οκτωβρίου.

Πιστεύω πως οι απλοί κάτοικοι της Γάζας είναι και εκείνοι όμηροι της Χαμάς.

Τελικά, τον Ιούνιο του 2024, τους πήγαν στα τούνελ. «Ηταν σαν τάφος. Πονούσε το σώμα από την υγρασία. Μας χτυπούσαν, μας έφτυναν, τρώγαμε μερίδες φαγητού για ένα ποντίκι. Δεν πλενόμασταν. Μπαινόβγαίνε πολύς κόσμος και βλέπαμε και κόσμο πιο απλό από τη Γάζα να μπαίνοβγαίνει, γιατρούς, δικηγόρους. Αλλά πιστεύω πως οι απλοί κάτοικοι της Γάζας είναι και εκείνοι όμηροι της Χαμάς».

Επειτα από οκτώμισι μήνες κάτω από τη γη, ο Ταλ αφέθηκε ελεύθερος μαζί με άλλους πέντε ομήρους. «Εμεινε πίσω όμως ο Εβιατάρ Νταβίντ, ο φίλος μου – έμεινε πίσω», λέει με λύπη. «Πρόσφατα η Χαμάς κυκλοφόρησε ένα video με εκείνον να σκάβει έναν λάκκο, τον τάφο του. Θα κάνω τα πάντα για να απελευθερωθεί, τα πάντα», λέει πριν δώσει έναν επίλογο στην ιστορία του».

«ΘΥΜΑΜΑΙ ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ»

Ο Ομερ είχε αδυναμία στη μουσική τρανς. Αποφάσισε να πάει στο φεστιβάλ Νόβα μαζί με τη φίλη του Μάγια και τον αδερφό της Ιτάι. Τα ξημερώματα της 7ης Οκτωβρίου, η Χαμάς άνοιξε τρύπες με μπουλντόζες στον φράχτη γύρω από τη Γάζα. Οι μαχητές της όρμησαν στο μουσικό φεστιβάλ το ξημέρωμα.

«Θυμάμαι κάθε δευτερόλεπτο», μου λέει. «Σαν να ήταν χθες». Οδηγούσε όταν συνειδητοποίησαν ότι οι τρομοκράτες πυροβολούσαν ανθρώπους. Εγκατέλειψαν το αυτοκίνητο και έτρεξαν περίπου μία ώρα. Κατάφεραν να βρουν μια διέξοδο, με ένα άλλο αυτοκίνητο πέρασαν από εγκαταλελειμμένα αυτοκίνητα και πτώματα. «Υπήρχε ένας άντρας και το σώμα του κρεμόταν έξω από ένα όχημα», θυμάται. Τότε μαχητές της Χαμάς άνοιξαν πυρ, αναγκάζοντάς τον να σταματήσει το αυτοκίνητο. Ο Ομερ, καθισμένος στο μπροστινό κάθισμα, ενστικτωδώς έσκυψε. Άκουσε τη Μάγια να τηλεφωνεί στον πατέρα της, να ουρλιάζει ότι την είχαν πυροβολήσει. Τον τράβηξαν έξω από το αυτοκίνητο, του έδεσαν τα χέρια και τον πέταξαν, μαζί με τον Ιτάι και τη Μάγια, οι οποίοι ήταν και οι δύο τραυματισμένοι, στο πίσω μέρος ενός φορτηγού. Η διαδρομή προς τη Γάζα διήρκεσε πέντε λεπτά. Άκουγε τα πλήρη στους δρόμους να ζητωκραυγάζουν.

Ο Ιτάι και η Μάγια μεταφέρθηκαν αρχικά σε νοσοκομείο, όπου ένας γιατρός αφαίρεσε μια σφαίρα από το πόδι του Ιτάι χωρίς αναισθησία. Αφού τους έφεραν πίσω από το νοσοκομείο, ο Ιτάι συνάντησε τον Ομερ. Η Μάγια ήταν σε ξεχωριστό δωμάτιο, δίπλα. Οι δύο νέοι άντρες βρήκαν καταφύγιο ο ένας στον άλλον, έγιναν σαν αδέρφια. Μετά από 50 ημέρες βομβαρδισμού, ανακοινώθηκε εκκενρωτική, ήταν Νοέμβριος του 2023. Η Μάγια και ο Ιτάι αφέθηκαν ελεύθεροι σε ανταλλαγή με Παλαιστίνιους κρατουμένους που ήταν στο Ισραήλ. Ο Ομερ δεν ήταν στη λίστα προτεραιότητας για απελευθέρωση. Εμεινε πίσω. Πέρασαν τρεις μερες πριν έρθουν οι μαχητές της Χαμάς να τον πάρουν.

ΜΙΑΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

Τον κλείδωσαν σε ένα κελί σήραγγας. Ήταν τόσο χαμηλό που δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος, τόσο στενό που δεν μπορούσε να τεντώσει τα χέρια του. Τις πρώτες μέρες εκεί υπέστη σοβαρή κρίση άσθματος. Οι απαγωγείς του του έφεραν μια συσκευή εισπνοής. Ο Ομερ κρατήθηκε στο κελί σήραγγας 50 ημέρες. Του έδιναν ένα μπουκάλι για να ουρήσει. Κάθε λίγες μέρες τον πήγαιναν σε μια βρώμικη τουαλέτα. Δεν μπορούσε να πλυθεί. Οι μερίδες φαγητού συρρικνώθηκαν. Επειτα από σχεδόν δύο μήνες, ήταν κοντά στην απελπισία. Πριν κοιμηθεί, μιλούσε στον Θεό. Η πίστη του γινόταν όλο και πιο δυνατή. «Ήμουν ζωντανός ενώ θα μπορούσαν να με είχαν σκοτώσει».

Λένε ότι θέλουν να πεθάνουν, να γίνουν μάρτυρες, αλλά είναι άνθρωποι σαν εμάς. Είναι φοβισμένοι.

Μετά τον μετέφεραν σε ένα δωμάτιο 12 μέτρα κάτω από το έδαφος, γιατί τα τούνελ βομβαρδίστηκαν από τον ισραηλινό στρατό. Η Χαμάς είχε φυτέψει εκρηκτικά στο κτίριο πάνω από το δωμάτιο και είχε εγκαταστήσει ένα σύστημα παρακολούθησης χρησιμοποιώντας τις κάμερες στους καθρέφτες οπισθοπορείας από τα αυτοκίνητα. Αφού οι IDF αποσύρθηκαν από την περιοχή, οι μαχητές της Χαμάς βγήκαν από το έδαφος και βρήκαν βιβλία και περιοδικά που είχαν αφήσει πίσω τους οι Ισραηλινοί. Ο Ομερ ρώτησε αν μπορούσε να τα κρατήσει. Σε αντάλλαγμα, προσφέρθηκε στους μαχητές να καθαρίζει και να μαγειρεύει. Οι μαχητές της Χαμάς συμφώνησαν.

Ετσι, ο Ομερ έγινε «το παιδί για όλες τις δουλειές». Καθάριζε τις τουαλέτες και έπλενε τα πατώματα. Ζύμωνε ψωμί και μαγειρεύε με ότι υπήρχε. Καμιά φορά βοηθούσε και στα λογιστικά της Χαμάς, καταχώριζε λίστες με πληρωμές και έξοδα.

Ετσι, ο Ομερ έγινε «το παιδί για όλες τις δουλειές». Καθάριζε τις τουαλέτες και έπλενε τα πατώματα. Ζύμωνε ψωμί και μαγειρεύε με ότι υπήρχε. Καμιά φορά βοηθούσε και στα λογιστικά της Χαμάς, καταχώριζε λίστες με πληρωμές και έξοδα. «Φοβόμουν, όχι μήπως με σκοτώσει η Χαμάς, αλλά μήπως με σκοτώσει ο ισραηλινός στρατός. Δεν ήθελα να με σκοτώσουν οι δικοί μου». Ο Ομερ πέρασε πάνω από έναν χρόνο με τους ίδιους μαχητές της Χαμάς. Τους γνώρισε από κοντά: τα ονόματα των συζύγων και των παιδιών τους, τις συνήθειές τους. «Λένε ότι θέλουν να πεθάνουν, να γίνουν μάρτυρες, αλλά είναι άνθρωποι σαν εμάς. Είναι φοβισμένοι», ομολογεί.

Μετά ήρθε η εκκενρωτική. Αφού έγιναν αρκετές απελευθερώσεις, οι μαχητές τούς είπαν πως ήταν η σειρά του. Εφτασε και η μέρα της απελευθέρωσής του. Επειτα από 450 ημέρες κάτω από τη γη, βγήκε από τις σήραγγες.

ΜΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

«Πολλοί με ρωτάνε πώς επέζησα, πώς τα κατάφερα. Και συχνά ρωτάω τον εαυτό μου, γιατί εγώ; Γιατί τα κατάφερα εγώ και όχι κάποιος άλλος;», αναρωτιέται σήμερα ο Ομερ. «Προέρχομαι από ένα πολύ πολύ αισιόδοξο σπίτι. Οι γονείς μου με δίδεξαν να βλέπω πάντα τη θετική πλευρά. Να μην τα παρατάω, να κοιτάζω πάντα πιο μακριά στο μέλλον και να καταλαβαίνω ότι στο τέλος του τούνελ υπάρχει φως. Δεύτερον, η πίστη μου στον Θεό έγινε πολύ δυνατή την εποχή που ήμουν εκεί. Τις πρώτες δύο εβδομάδες, ήμουν σε άρνηση, ήμουν απλώς θυμωμένος με τον κόσμο και με τον ίδιο τον Θεό. Και μετά από δύο εβδομάδες, περίπου, έφτασα σε αυτό το σημείο που σκέφτηκα ότι έπρεπε να κάνω μια επιλογή. Και υπήρχαν δύο επιλογές: να διαλέξω ανάμεσα στην κατάθλιψη και στο να αποδεχτώ πως αυτό είναι το μονοπάτι στο οποίο με έβαλε ο Θεός. Και όπως λέει η παροιμία: να φτιάξω λεμονάδα από λεμόνι. Και αυτό ακριβώς προσπάθησα να κάνω. Και αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο παραμένω θετικός. Και διατήρησα την πίστη μου και την πεποίθησή μου ότι θα επιστρέψω σπίτι, στην οικογένειά μου. Και επέστρεψα».

Καθώς ο Ομερ προσπαθεί βήμα βήμα να ανακτήσει τις δυνάμεις του έπειτα από την πολύμηνη ομηρία, με τους δικούς του ανθρώπους στο πλευρό του, αυτό που τον απασχολεί περισσότερο από όλα είναι να κάνει κάτι για να βοηθήσει στην επιστροφή των υπόλοιπων ομήρων. «Πιστεύω ακράδαντα στην προσπάθεια που κάνουν οι οικογένειες των ομήρων που παραμένουν αιχμάλωτοι. Αυτό προσπαθώ και εγώ αλλά και άλλοι πρώην όμηροι – να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να τους φέρουμε πίσω. Θέλω να πιστεύω πως κάποια συμφωνία θα επιτευχθεί εντέλει», σχολιάζει όσον αφορά τις ζυμώσεις που

γίνονται αυτές τις μέρες για την επίτευξη μιας συμφωνίας.

«Ποια είναι λοιπόν η ιστορία που θέλω να πω στα παιδιά μου; Νομίζω ότι θα ήθελα να τους πω μια ιστορία ελπίδας, ανθεκτικότητας. Και, πραγματικά, εύχομαι τα παιδιά μου να μη χρειαστεί να βιώσουν αυτό που βίωσα εγώ και αυτό που βίωσαν οι γονείς μου. Εύχομαι να ζήσουν σε μια ειρηνική εποχή και σε κοινωνία που έχει κατανόηση. Και μακάρι να μη χρειάζόταν να τους πω αυτή την ιστορία καθόλου, καλύτερα να μην την ξέρανε και να μπορούσαν να ζήσουν ειρηνικά».

«Δεν είμαι θυμωμένος με κανέναν», μου απαντάει. «Ούτε καν με τη Χαμάς. Ξέρεις, έπειτα από τόσο καιρό αιχμαλωσίας, στην κόλαση, μέσα σε έναν μικρό τάφο 20 μέτρα κάτω από τη γη, η ζωή αποκτά ένα νέο νόημα».

«Έχεις καθόλου θυμό;», ρωτάω τον Ταλ. «Δεν είμαι θυμωμένος με κανέναν», μου απαντάει. «Ούτε καν με τη Χαμάς. Ξέρεις, έπειτα από τόσο καιρό αιχμαλωσίας, στην κόλαση, μέσα σε έναν μικρό τάφο 20 μέτρα κάτω από τη γη, η ζωή αποκτά ένα νέο νόημα. Και πραγματικά δεν θέλω να περάσω χρόνο θυμωμένος για πράγματα που συμβαίνουν. Θέλω όλοι οι όμηροι να απελευθερωθούν και να μπορέσουν να επανενωθούν με τις οικογένειές τους. Θέλω να τελειώσει αυτός ο πόλεμος. Θέλω να μπορέσουμε να ξαναζήσουμε τις ζωές μας και στις δύο πλευρές. Έχω μια όμορφη γυναίκα και δύο όμορφα παιδιά που είναι τώρα δέκα και πέντε ετών. Ήταν οκτώ και τριών ετών όταν απήχθησαν. Και είμαι απλώς απόλυτα ευγνώμων και εκτιμώ το γεγονός ότι επιβίωσαμε. Και κέρδισα μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή. Αυτό, τίποτε άλλο», λέει δίνοντας τον δικό του επίλογο σε μια κατά τα άλλα αέναη ιστορία.

ΠΗΓΗ: [Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 04.10.2025](#)